

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

57. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w życie kompleksowego planu działania w zakresie ochrony dzieci w Kosowie oraz postępy w dziedzinie przyjęcia solidnego kodeksu sprawiedliwości dla nieletnich zbliżającego przepisy Kosowa do norm międzynarodowych i europejskich; niemniej jednak jest nadal zaniepokojony brakiem wyspecjalizowanej infrastruktury instytucjonalnej dla dzieci pozostających w konflikcie z prawem (ofiary i świadkowie);

58. z zadowoleniem przyjmuje wyniki końcowe przeprowadzonego w Kosowie w 2011 r. powszechnego spisu ludności, który jest pierwszym krokiem ku oferowaniu decydującym politycznym aktualnych i dokładnych informacji do celów kształtowania polityki; dostrzega jednak pozostałe wyzwania, jeżeli chodzi o dostępność danych, które byłyby wiarygodne pod względem statystycznym i porównywalne na szczeblu międzynarodowym i które są niezbędne do opracowywania udokumentowanych strategii politycznych oraz do monitorowania postępów Kosowa;

59. wzywa Kosowo do poprawy otoczenia biznesowego dla małych i średnich przedsiębiorstw poprzez ograniczanie obciążeń administracyjnych i obniżanie powiązanych z nimi kosztów, ułatwianie dostępu do środków finansowych oraz udzielanie szczególnego wsparcia nowo powstającym przedsiębiorstwom;

60. podkreśla, jak ważne zarówno z przyczyn gospodarczych, jak i politycznych będzie przyznanie Kosowu międzynarodowego kierunkowego numeru telefonicznego; jest zdania, że aktualna sytuacja jest zmatowiona i nie może się dłużej utrzymywać, domaga się zatem od właściwych organizacji międzynarodowych rozwiązania tej kwestii w możliwie najkrótszym czasie, a także apeluje do Serbii o niezgłaszanie weta w tej sprawie;

61. wzywa Kosowo do prac nad rozwojem energii odnawialnej oraz zróżnicowaniem źródeł energii z myślą o zamknięciu elektrowni Kosova A i modernizacji elektrowni Kosova B, zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o Wspólnocie Energetycznej; podkreśla konieczność większego skupienia pomocy finansowej UE i EBOR na realizacji projektów w zakresie oszczędności energii, efektywności energetycznej i energii odnawialnej; ubolewa nad tym, że z projektu strategii EBOR dla Kosowa wynika, iż planuje on wesprzeć nowy projekt w dziedzinie węgla brunatnego (Kosova e Re); wzywa Komisję do podjęcia działania przeciwko planom, które są sprzeczne ze zobowiązaniami UE w zakresie klimatu;;

62. przyjmuje do wiadomości plany budowy nowej infrastruktury drogowej w celu poprawy połączeń pomiędzy Prisztiną a krajami sąsiadującymi; zwraca uwagę, że stosowane w Kosowie praktyki w zakresie udzielania zamówień publicznych są nadal niewłaściwe i podkreśla konieczność zapewnienia prawdziwej otwartości, konkurencyjności i przejrzystości procedur przetargowych dotyczących tak ogromnych przedsięwzięć; zauważa ponadto, że takie projekty infrastrukturalne powinny być realizowane zgodnie z kryteriami określonymi w aktualnym programie MFW; podkreśla znaczenie rozwoju transportu publicznego, szczególnie unowocześniania transportu kolejowego lub tworzenia nowych połączeń kolejowych w ramach zrównoważonego systemu transportu; sugeruje stworzenie transgranicznego systemu kolei szybkiej między wszystkimi krajami na Bałkanach Zachodnich powiązanego z siecią transeuropejską w Unii Europejskiej;

o

o o

63. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych oraz rządowi i zgromadzeniu narodowemu Kosowa.

P7_TA(2013)0188

Uzupełnienie tabeli wyników dla procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie uzupełnienia tabeli wskaźników w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej (2013/2582(RSP))

(2016/C 045/12)

Parlament Europejski,

— uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1176/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania⁽¹⁾ (będące częścią tzw. sześciopak, zwane dalej rozporządzeniem w sprawie zakłóceń równowagi makroekonomicznej),

⁽¹⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając swą rezolucję z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie planowanego wstępnego kształtu tabeli wskaźników do celów nadzorowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej ⁽¹⁾,
  - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 listopada 2012 r. dotyczący uzupełnienia tabeli wskaźników w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej: nowy wskaźnik dotyczący sektora finansowego (SWD(2012)0389);
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Banku Inwestycyjnego przedkładane w ramach mechanizmu ostrzegania 2013 r. (COM(2012)0751),
  - uwzględniając poglądy Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego w sprawie tabeli przewidywanych wskaźników mających znaczenie dla stabilności rynków finansowych z dnia 9 grudnia 2011 r.,
  - uwzględniając pismo Komisji do przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 19 grudnia 2011 r. zawierające istotne informacje i dokumenty dotyczące zmienionej tabeli wskaźników w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej;
  - uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie uzupełnienia tabeli wskaźników w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej (O-000039/2013 – B7-0117/2013),
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że procedura dotycząca zakłóceń równowagi makroekonomicznej to narzędzie polityczne wprowadzone w ramach szóstego pakietu, które stanowi ważny filar zarządzania gospodarczego strefy euro mający na celu zapobieganie zakłóceniom równowagi makroekonomicznej w państwach członkowskich i korygowanie ich, ze zwróceniem szczególnej uwagi na te zakłócenia, które mogą potencjalnie wiązać się ze skutkami ubocznymi dla innych państw członkowskich;
- B. mając na uwadze, że tabela stworzona zgodnie z art. 4 rozporządzenia w sprawie zakłóceń równowagi makroekonomicznej zawierała pierwotnie dziesięć wskaźników obejmujących szeroki zakres nadzoru w ramach procedury dot. zakłóceń równowagi makroekonomicznej;
- C. mając na uwadze, że w listopadzie 2012 r. Komisja dodała wskaźnik dotyczący stopy wzrostu zobowiązań sektora finansowego, o czym poinformowała Parlament w piśmie z dnia 19 listopada 2012 r., a także opublikowała odnośną analizę w sprawozdaniu dotyczącym mechanizmu ostrzegania w dniu 28 listopada 2012 r.;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z motywem 12 rozporządzenia w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej „Komisja powinna przedstawić propozycje dotyczące planów określenia wskaźników i progów oraz ich zmian właściwym komisjom Parlamentu Europejskiego i Rady, tak aby mogły one przedłożyć swoje komentarze”;
1. głęboko ubolewa nad faktem, że Komisja zignorowała ducha współpracy propagowanego w rozporządzeniu w sprawie zakłóceń równowagi makroekonomicznej, dokonując aktualizacji tabeli wskaźników do celów nadzorowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej;
  2. ubolewa ponadto nad faktem, że Parlament otrzymał odnośny komunikat zaledwie na kilka dni przed publikacją tabeli wskaźników przez Komisję w listopadzie 2012 r.;
  3. zwraca się do Komisji o zawiadomienie Parlamentu i Rady z odpowiednim wyprzedzeniem o ewentualnym zamiarze dokonania kolejnych aktualizacji tabeli przed 2015 r.;
  4. zauważa z ubolewaniem brak równego traktowania współustawodawców w tym procesie, jako że Komisja rzekomo skonsultowała się z odnośną grupą roboczą Rady;
  5. podkreśla, że rezolucja z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie tabeli wskaźników, w której Parlament zwraca się o dodanie wskaźnika dla sektora finansowego, nie może zostać uznana za odpowiedni sposób konsultowania się z Parlamentem przewidziany w motywie 12 rozporządzenia w sprawie zakłóceń równowagi makroekonomicznej, jako że rezolucję przyjęto rok wcześniej i nie stanowiła ona odpowiedzi na wniosek Komisji; zwraca ponadto uwagę, że wybór oraz konstrukcja wskaźnika zakładały wysoki poziom uznaniowości, czego dowodem jest dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 listopada 2012 r.;
  6. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 9 grudnia 2011 r. zawierające zastrzeżenia dotyczące wskaźnika finansowego, w których stwierdza ona, że tabela wskaźników „powinna obejmować zobowiązania krótkoterminowe (sumę zobowiązań, które stają się wymagalne w terminie jednego roku) dla nieskonsolidowanego sektora finansowego, bez depozytów bankowych, jako udział w ogóle zobowiązań” oraz że „wskaźnik ten powinno się preferować w stosunku do wskaźników opartych na środkach kapitałowych przepływu

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0583.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

funduszy, takich jak wskaźnik zadłużenia lub wykorzystanie dźwigni finansowej, ponieważ – jako że kapitał własny szacuje się w oparciu o wartości rynkowe – jest on bardzo podatny na zmiany zachodzące na giełdzie”; przypomina Komisji, że zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej „w trakcie opracowywania wskaźników dotyczących stabilności rynku finansowego w należyтым stopniu uwzględnia się prace Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego”;

7. nie będzie dłużej tolerować tego, że w służbach Komisji nadal nie nastąpiła jeszcze niezbędna zmiana kulturowa polegająca na pełnym uznaniu roli Parlamentu Europejskiego w zarządzaniu gospodarczym; podkreśla, że konieczne jest, by Komisja w sposób zdecydowany respektowała Parlament jako współustawodawcę w zakresie nadzoru wielostronnego, o czym stanowi m. in. art. 121 ust. 6 i art. 136 TFUE, a także do traktowania Parlamentu na równi z Radą w zakresie wszystkich aktów unijnych w tej dziedzinie; przypomina Komisji, że zasięganie opinii Parlamentu w sprawie zmian tabeli wskaźników to również element wzorcowych praktyk w dziedzinie kurtuazyjnych stosunków pomiędzy instytucjami;

8. przypomina Komisji o jej zobowiązaniu do odpowiedzialności wobec Parlamentu, o którym mowa w art. 17 ust. 8 TUE;

9. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i EBC.

P7_TA(2013)0189

Wietnam, w szczególności swoboda wypowiedzi

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie Wietnamu, w szczególności o wolności wypowiedzi (2013/2599(RSP))

(2016/C 045/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy między UE a Wietnamem podpisaną dnia 27 czerwca 2012 r. oraz dialog na temat praw człowieka między UE a Wietnamem prowadzony dwa razy w roku między UE a rządem Wietnamu,
  - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, do którego Wietnam przystąpił w 1982 r.,
  - uwzględniając wyniki powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka z dnia 24 września 2009 r. w sprawie Wietnamu, dokonanego przez Radę Praw Człowieka ONZ,
  - uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ w sprawie propagowania i ochrony prawa do wolności poglądów i wolności wypowiedzi przedstawione podczas 14. sesji Rady Praw Człowieka w kwietniu 2010 r.,
  - uwzględniając oświadczenie rzecznika wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton z dnia 24 września 2012 r. dotyczące skazania blogerów w Wietnamie,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie strategii wolności cyfrowej w polityce zagranicznej UE ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Wietnamu,
  - uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dnia 24 września 2012 r. troje wybitnych dziennikarzy – Nguyen Van Hai/Dieu Cay, Ta Phong Tan oraz Pan Thanh Hai – zostało skazanych na karę pozbawienia wolności; mając na uwadze, że po rozpatrzeniu odwołania utrzymano wyroki odpowiednio 12, 10 i 3 lat więzienia, a następnie umieszczenia dziennikarzy na wiele lat w areszcie domowym, za zamieszczanie artykułów na stronie internetowej wietnamskiego Klubu Wolnych Dziennikarzy;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z niedawnymi doniesieniami międzynarodowych organizacji praw człowieka 32 dysydentów otrzymało surowe wyroki pozbawienia wolności lub oczekuje na proces w Wietnamie; 14 działaczy prodemokratycznych skazano na łącznie ponad 100 lat pozbawienia wolności za korzystanie z przysługującego im prawa do wolności wypowiedzi; grupę 22 pokojowych działaczy ekologicznych skazano na karę pozbawienia wolności wynoszącą od 10 lat do kary dożywocia; dziennikarza pracującego dla prasy państwowej wyrzucono po tym, jak na swoim własnym blogu zamieścił post krytykujący sekretarza generalnego Partii Komunistycznej; cyberdysydenci, w tym Le Cong Cau i Huynh Ngoc Tuan, są często zastraszani i atakowani przez policję;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0470.